

kommende den 25. august 1964. Ifølge den europæiske fiskerikonvention, som er trådt i kraft den 15. marts 1966, kan de kontraherende parter udstrække deres fiskerigrænse til 12 sømil. Parterne indrømmer dog samtidig hinanden adgang til at fortsætte traditionelt fiskeri i området mellem 6 og 12 sømil fra kysten og i en kortere overgangsperiode mellem 3 og 6 sømil.

III. del af konventionen om det ydre territorialfarvand indeholder i artiklerne 25-32 de formelle afslutningsbestemmelser om forholdet til andre konventioner, om undertegnelse, ratifikation og ikrafttræden. Konventionen, der trådte i kraft den 10. september 1964, kan ifølge artikel 30 tidligst revideres efter den 10. september 1969.

Andre landes forbehold.

I forbindelse med Danmarks ratifikation af konventionen agter man fra dansk side at rejse indsigelse over for nednævnte forbehold, som af en række stater er taget i forbindelse med deres undertegnelse, ratifikation eller tiltrædelse af konventionen:

Tjekkoslovaikiets og Ungarns forbehold over for *artikel 14* om retten til uskadelig gennemfart af krigsskibe.

Tunesiens forbehold over for *artikel 16, stk. 4* om retten til uskadelig gennemfart af stræder.

Tjekkoslovaikiets forbehold over for *artikel 19*, Bjeloruslands, Bulgariens, Tjekkoslovaikiets, Rumæniens, Sovjetunionens og Ukraines forbehold over for *artikel 20* samt Mexicos, Tjekkoslovaikiets og Ungarns forbehold over for *artikel 21* vedrørende statsskibes ret til uskadelig gennemfart.

Konvention om det åbne hav.

I præambelen fastslår parterne, at konventionens bestemmelser i det væsentlige er udtryk for gældende folkeretlige regler.

Medens artikel 1 definerer udtrykket „det åbne hav“, fastslår artikel 2 princippet om det åbne havs frihed og dette princips indhold. De i artiklen opregnede friheder og andre rettigheder, der er anerkendt af folkeretten, skal udøves på de for disse fastsatte betingelser og i øvrigt under rimelig hensyntagen til andre staters interesser. Nogle lande, særlig de østeuropæiske, havde ønsket et forbud mod kernevåbensprængninger på det åbne hav optaget i konventionen. Forslaget sattes imidlertid ikke under afstemning, men blev henskudt til behandling i FN's generalforsamling. (Den senere indgåede begrænsede prøvestopaftale, der trådte i kraft den 10. oktober 1963 forbyder som bekendt

alle kernevåbenforsøg i atmosfæren, det ydre rum og under vandet. Aftalen er tiltrådt af 85 stater).

Da det åbne havs frihed gælder for såvel kyststater som indlandsstater, pålægger artikel 3 en stat, der er beliggende mellem havet og en indlandsstat, ved overenskomst at tilstå sidstnævnte fri transit og ligebehandling i dets havne. I fortsættelse heraf fastslår artikel 4 enhver stats ret til at lade skibe sejle under eget flag på det åbne hav.

Artikel 5 omhandler spørgsmålet om skibes nationalitet og bestemmer bl. a., at der skal bestå en ægte forbindelse mellem staten og skibet, som navnlig skal give sig udtryk i flagstatens effektive jurisdiktion og kontrol over skibet. Formålet med denne bestemmelse er i første række at sætte grænse for sejlads under såkaldt bekvemmelighedsflag.

Artikel 6 giver regler om skibes status, medens artikel 7 bestemmer, at de foregående artikler ikke skal præjudicere spørgsmålet om skibe, som sejler i en international organisations tjeneste og fører dennes flag.

Artikel 8 fastslår krigsskibes fuldstændige immunitet og definerer udtrykket „krigsskibe“.

På samme måde bestemmer artikel 9 andre regeringsskibes immunitet. Sovjetunionen og de østeuropæiske lande har ved deres undertegnelse af konventionen givet udtryk for den opfattelse, at alle statsskibe nyder immunitet på det åbne hav.

Medens artiklerne 10 og 12 pålægger staterne en række forpligtelser med henblik på sikkerheden til søs, pligt til at yde hjælp til nødstedte på det åbne hav samt til at opretholde en effektiv undersøgelses- og redningstjeneste og til, hvor omstændighederne kræver det, at samarbejde med nabo-stater herom, indeholder artikel 11 regler om den strafferetlige jurisdiktion i tilfælde af kollision.

Artikel 13 handler om foranstaltninger til afværgelse af slavetransport.

Artiklerne 14-21 indeholder bestemmelser om sørøveri, der defineres som omfattende ulovlig tvang udøvet i personligt øjemed af besætning eller passagerer på et privat skib eller et privat luftfartøj mod et andet skib eller luftfartøj eller mod personer og ejendom om bord samt enhver frivillig deltagelse i et sådant fartøjs drift eller forsætlig medvirken til de ulovlige handlinger. I artikel 22 gives nærmere regler for, under hvilke betingelser krigsskibe har ret til at standse og borde fremmede handels-skibe.

Artikel 23 behandler spørgsmålet om forfølgelse in continenti og bestemmer, at en sådan kan iværksættes, når et fremmed skib under ophold i en kyststats indre eller ydre territorialfarvand eller tilstødende zone har overtrådt dennes love og for-